

(Carta oberta d'un Educador als
nostres estimats pares de família)

"UNA VEGADA..."

Així comencen els contes i les rondalles de la nostra terra. «Una vegada...», i els infants aixequen el caparró i s'asseuen més còmodament perquè van a traslladar-se al reialme de la il·lusió, a les terres daurades on la fantasia és realitat.

Doncs bé, una vegada, el que us parla es va trobar traslladat a un altre món, al món de la respiració fatigosa i de la responsabilitat, al món de les preocupacions, al món de la tasca difícil de dirigir els demés, ell, que com ningú, sent la necessitat d'una bona direcció i d'un consell paternal. Varen ésser inútils els esforços per a tornar al món d'abans. I heus ací que entremig de les altes roques que obstruïen el camí del món perdut, va sentir unes rialles fresques i vegé unes cares juvenívoles que li allargaven la mà en senyal d'amistat i afecte a tot el que ell representava. I va pensar que cal respondre a totes les inquietuds del jovent d'avui, que malda per portar a Crist a dins del cor i una rialla a flor de llavis. I es decidí a seguir per les dreceres del món difícil.

A vosaltres, pares de família, com a tota persona que s'endinsa dins la vida, us ha d'ocórrer una cosa semblant. Hi ha moments en que el món de la fantasia, on ens installeu amb freqüència, ha d'ésser abandonat per entrar en el món de la responsabilitat, de la preocupació, de les angúnies, per l'educació dels fills. Si ésser pare, o educador, tan sols equivalgués a viure una bonica aventura, no mancarien, com manquen avui, tants capdavanters en les tasques educacionals. Esser pare és quelcom més que jugar amb el tren elèctric dels fills i portar-los a passejar mentre la mare prepara el dinar del diumenge. Es sentir la preocupació constant de desenrotllament progressiu de la personalitat dels fills. Es asseure's prop d'ells, deixant de banda les pròpies aficions i cabòries; vigilar atentament el desvetllament dels instints, de les tendències, del temperament i del caràcter. Vol dir afrontar els problemes de la pubertat en les ànimes febles del fill o de la filla, terriblement isolats, si els pares es giren d'esquena.

No n'hi ha prou en pagar el compte del col·legi i conèixer superficialment les amistats, diversions i aficions dels adolescents; cal penetrar dins del seu món, encara que ens costi un dolorós sacrifici i la renúncia a la pròpia comoditat. El deslligament progressiu dels pares, que s'opera des de l'infantesa, deu fer-se suament, lentament i mai a estrebades. Els pares en són els responsables. Cal estudiar els fills, cal acomodar-se a les seves necessitats cal dirigir prudentment, cal orientar. I això és, a voltes, molt dolorós. Seria més agradable en arribar a casa, agafar el diari i encendre una cigarreta ben assegut en un silló, mentre sentim vagament els brogits de les criatures. Potser fins dormiríem més tranquils. Però ésser pare engendra unes obligacions que no es poden defugir honradament. Esteu segurs, pares, de que els vostres fills no necessiten aquests moments d'esplai i de comodisme que sovint us reserven amb una mica de fruïció? No us ompliria més, a la llarga, el sentiment d'haver cooperat activament a l'eclosió de la personalitat dels vostres fills? No és més bonic ésser pare sempre i a tothora que no pas ser-ho només davant del registre civil?

No és pot ésser pare impunement! El qui posa un fill al món contreu un deure ineludible. A voltes, és terrible ésser pare. Ho comprenc, perquè també jo he experimentat uns moments semblants. A voltes és una dolorosa missió. Però, què es fa de gran i bell al món sense sofriment? El pare ha de redimir, en certa manera, als fills; redimir-los de l'ignorància, de la força cega de l'instint, de les tendències a una vida fàcil. «Sense efusió de sang no hi ha redempció». Siguen pares sempre i a tothora. Déu és el vostre model que cuida amorosament fins del cabell que el vent fa voleiar.

Notes d'actualitat

Conferències

La nostra Acció Catòlica ha organitzat una quinzena de conferències que tenen com a finalitat la de precisar i aclarir conceptes entorn de la noció mateixa i del camp d'actuació apostòlica i temporal de l'Acció Catòlica.

Mn. Joan Batlles i Mn. Casimir Martí, prèveres, i Llorens Gomis, vindran a ajudar-nos en aquesta tasca de precisió de conceptes, d'aclariment d'idees. Esperem que els nostres homes d'Acció Catòlica, especialment, hi assistiran i hi prendran part en forma activa a fi de que el fruit d'aquestes sessions d'estudi sigui abundós. L'apostolat a Granollers, com arreu del món, precisa, primer que res, d'instruments conscients de quina és la tasca que Déu posa en llurs mans i dels mitjans amb els quals llur actuació ha d'ésser més eficient i més concordant amb allò que d'ells n'espera l'Església.

Missa per la unitat dels cristians

El propassat dilluns, dia 10, es celebrà a Barcelona, a la Capella de la Residència Lestonnac, una Missa per la Unitat Cristiana oficiada en rite bizantí pel Rvd. P. Josep Casanova. La Santa Missa, feta excepció del Cànon, fou oficiada en llengua vulgar, seguint la tradició de l'Església d'Orient.

«Aquesta Santa Missa en rite bizantí —es digué en anunciar-la— ens ha de fer meditar a nosaltres —catòlics llatíromans— que l'Església no és propietat exclusiva de la Cultura llatina, de la qual més tard en sortiria la Civilització Occidental. Déu no és occidental.

Els catòlics d'Occident hem de comprendre que la Unitat de l'Església no implica necessàriament uniformitat, i que la seva unitat de culte no exclou la varietat de formes accidentals en que es presenten les diferents litúrgies.»

DISTRIBUIDOR EXCLUSIVO:

Martín Font

Generalísimo, 9
GRANOLLERS